

Holly Hepburn

Een nieuw begin
in Thistledown
Lane

H
HEARTBEAT

Proloog

De pub had enkel staanplaatsen. Maura stond met één arm ongemakkelijk langs haar lichaam en de andere arm gebogen bij de elleboog zodat ze af en toe een slokje van haar drankje kon nemen, terwijl ze instemmend knikte op wat haar vriendin Ruth half boven de remake van ‘Do They Know It’s Christmas?’ uitschreeuwde dat uit de luidsprekers aan de muur schalde.

‘Ik kan gewoon niet geloven hoeveel mensen van school hier zijn. Het lijkt wel een halfjaarlijkse reünie.’

Daar kon Maura niets tegen inbrengen. The Strawberry in Edinburghs New Town was altijd al de favoriete pub geweest van de leerlingen van St Ignatius School die oud genoeg waren om te drinken, en ook van velen die dat nog niet waren, dus misschien was het geen verrassing dat zovelen waren teruggekomen voor de eerste kerst nadat ze van school waren gegaan. Voor sommigen was het een thuiskomst na hun eerste semester aan de universiteit of hogeschool en voor anderen was het gewoon een gelegenheid om bij te praten met vrienden. Maura had gemengde gevoelens over het feit dat er zoveel van haar oude klasgenoten waren, van wie ze sommigen liever nooit meer zou zien. Maar het was bijna Kerstmis, wat had ze anders verwacht? ‘Het is hier druk,’ brulde ze in de richting van Ruth, terwijl ze een wolk sigarettenrook van de man naast haar wegwufde. ‘Zelfs koningin Sarah is er.’

Haar vriendin rekte zich uit om te zien waar Maura naar keek en fronste toen haar wenkbrauwen. ‘Natuurlijk is zij er ook. Ze houdt weer hof, zoals gewoonlijk.’

Sarah Grant was het populairste meisje van hun jaar geweest, degene die zonder ook maar één puistje door de puberteit leek te komen, degene die de hoogste cijfers haalde zonder ooit iets over te hoeven doen, degene die het meest waarschijnlijk met een voetballer zou trouwen en in een opzichtige villa zou wonen met een chihuahua genaamd Gucci. Maura had haar dat nooit kwalijk genomen, dat zou hetzelfde zijn geweest als de zon verwijten dat hij schijnt, en het hielp dat ze in een heel andere sfeer van het schoolleven had verkeerd. Maura was stil en onopvallend geweest en had zich meestal in het kunstlokaal verstoppt. Ze betwijfelde of koningin Sarah überhaupt wist dat ze in hetzelfde jaar hadden gezeten.

Er krulde weer een wolk grijze rook om hen heen en Maura werd zich plotseling bewust van hoe benauwd het was. Zo veel lichamen zorgden voor warmte, waardoor het hop- en appelaroma van de alcohol die werd gedronken nog sterker werd. De combinatie van muziek, het bombardement van andere gesprekken met plotselinge uitbarstingen van gelach en de verstikkende passieve rook deden Maura's hoofd tollen. ‘Ik ga even naar buiten,’ zei ze tegen Ruth. ‘Ga je mee?’

Ruth sloeg de laatste slok van haar bier achterover en schudde haar hoofd. ‘Ik haal nog wat te drinken voor ons. Het zou me weleens tien minuten kunnen kosten voor ik bij de bar ben.’

Buiten was de nacht koel en aanzienlijk minder benauwd. De maan glipte tussen de wolken door en speelde verstopper-tje met de sterren, maar de temperatuur was mild voor december. De met kinderkopjes bedekte straat was leeg. Een blik op haar horloge vertelde haar dat het iets voor halfelf was, wat betekende dat de nacht nog jong was. De meeste

drinkers in de stad zouden nog in een van de vele pubs zitten om optimaal van de feestelijke sfeer te genieten, voordat ze rond middernacht naar een club zouden gaan. Maura was niet van plan zich bij hen aan te sluiten. Ze haalde leunend tegen de muur van de pub een paar keer diep adem en genoot van de heerlijk schone lucht, terwijl de bas door de stenen tegen haar schouderbladen trilde en ze wilde dat haar oren zouden ophouden met suizen. Ze had even tijd nodig om de pijn in haar slapen te verzachten, zei ze in zichzelf terwijl ze haar ogen sloot. Daarna zou ze weer naar binnen gaan om Ruth te zoeken.

Haar rust werd verstoord door de deur van de pub, die maar een paar centimeter van haar hoofd met een klap tegen de muur sloeg. Maura schrok en gilde, haar ogen schoten open en ze zag een eenzame figuur die in het licht van de straatlantaarn naar buiten strompelde. 'Oef,' zei hij toen de deur dichtging, waardoor het geluid van muziek en gesprekken werd gedempt en Maura de nieuwkomer kon bekijken, die rechtop was gaan staan en onvast om zich heen keek. 'Urgh.'

'Gaat het?' vroeg ze voorzichtig.

Met een wankele, bijna cartooneske schommeling draaide de figuur zich om en knipperde die met zijn ogen naar haar. Maura herkende het gezicht. Het was Fraser Bell, nog zo'n lid van de populaire groep van school. Hij zag er meer dan een beetje gehavend uit. Zijn gewoonlijk onberispelijke haar zat in de war en zijn zwarte leren jas hing over één schouder, alsof het te veel moeite was geweest om hem goed aan te trekken. Hij keek Maura met wazige nieuwsgierigheid aan en deed een paar stappen naar haar toe. 'Me'mij gaat goed. En me'jou?'

Door zijn gebrek aan coördinatie maakte hij een alarmerende slingerbeweging, waarvan Maura vreesde dat die in een botsing met de straatstenen zou eindigen. Automatisch

stak ze haar hand uit om hem te ondersteunen. ‘Hier,’ zei ze, terwijl ze hem naar de muur trok. ‘Leun hier maar tegenaan.’

Hij deed wat ze voorstelde en net zoals zij even daarvoor had gedaan, ademde hij de nachtelijke lucht diep in. Zijn ogen gingen dicht. Maura wachtte af, terwijl ze tegen beter weten in hoopte dat hij niet over zijn nek zou gaan. Maar de seconden tikten voorbij en het enige wat ze zag, was het rustige op en neer gaan van zijn borstkas en Maura begon zich te ontspannen. Na bijna een minuut gaf ze aan haar nieuwsgierigheid toe en waagde ze een blik op zijn gezicht. Ze had hem vaak genoeg van een afstandje gadeslagen, op weg naar en van de toneelstudio op school, en ze had stiekem naar hem gekeken in sommige van de andere lessen die ze samen hadden gevolgd. Ze kende de houding van zijn schouders, de gratie waarmee hij zich bewoog en de glinstering van zijn glimlach die zelfs de somberste dag kon opvrolijken. Als Sarah Grant een koningin was, dan was Fraser Bell een koning. Hij had hetzelfde onweerstaanbare vermogen om de aandacht te trekken, iets wat je volgens haar ‘uitstraling’ zou kunnen noemen, waardoor hij zelfs op zijn achttiende al opviel. Nu Maura zo dicht bij hem stond, werd ze zich bewust van de perfectie van zijn gelaatstreken: de hoge jukbeenderen, de rechte neus, de stevige kin. Zijn wimpers waren donkerder blond dan zijn haar en langer dan ze zouden mogen zijn en pasten bij de fijne haartjes van zijn wenkbrauwen. Hij had volle lippen, hoewel ze op dat moment een beetje slap waren door de drank. Maura voelde haar handen trillen, het bekende verlangen van een keramiekstudent om wat ze zag in klei vast te leggen. En toen opende Fraser zijn ogen en keek haar recht aan. ‘Hallo.’

Zijn blik was onverwacht helder voor iemand die zo onvast op zijn benen stond. Maura leunde haastig naar achteren en voelde zich betrappt. ‘Hallo. Ik dacht dat je was flauwgevallen.’

Fraser slaakte opnieuw een diepe zucht, waardoor zijn

adem in de koude lucht zichtbaar werd. ‘Nee. Ik ben absoluut nog bij bewustzijn.’ De woorden waren slechts lichtjes onsaamenhangend, terwijl zijn blik over haar gezicht gleed. ‘Hoevel jij een droom zou kunnen zijn.’

Maura keek hem een beetje in verwarring gebracht aan. ‘Nee, ik ben echt. Zal ik een van je vrienden halen? Micky of zo?’

‘Nee, het gaat prima. Ik heb even wat frisse lucht nodig.’ Hij hield zijn blik op haar gericht en er gingen een paar momenten voorbij toen er een frons op zijn voorhoofd verscheen. ‘Wacht... Ik ken jou. Jij bent Laura. Nee, Morag.’ Zijn frons werd dieper. ‘Nee. Maura.’

Ze keek hem aan. ‘Dat klopt.’

Hij knikte en het gebaar was komisch door zijn enthousiasme. ‘Ik ben Fraser. Van school.’

Het idee dat ze niet zou weten wie hij was, bracht bijna een glimlach op haar gezicht. ‘Ik weet het.’

‘Jij was altijd zo mysterieus,’ zei hij, terwijl hij haar met een intense maar ook enigszins wazige blik opnam. ‘Mysterieuze Maura.’

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen, want ze was absoluut niet mysterieus geweest. Ze had alleen in een ander deel van het ecosysteem van de school gezeten. Dat bleek ook wel uit het feit dat hij drie pogingen nodig had gehad om haar naam goed te krijgen. Maar ze nam het hem niet kwalijk, vooral niet omdat hij duidelijk een slokje te veel op had. ‘Ik ben helemaal niet myster...’

‘Ja, dat ben je wel,’ viel hij haar in de rede, terwijl hij onvast een vinger opstak. Voor het dramatische effect liet hij zijn stem zakken. ‘Een engel is net als jij en jij bent als een engel.’

Maura voelde hoe haar mond openviel. ‘Wat?’

Hij tikte tegen de zijkant van zijn neus, of probeerde het in elk geval. ‘Dat is Shakespeare. *Henry v.*’

‘O,’ wist Maura uit te brengen en ze hoopte dat haar gezicht

niet zo rood was als het voelde. Hij was altijd met theater bezig geweest, misschien studeerde hij zelfs wel theaterwetenschap. ‘Luister, ik moet weer naar binnen. Red jij je in je een-tje?’

‘Ik red me prima. Helemaal prima.’ Hij haalde diep adem, deed een opzichtige poging om rechtovereind te gaan staan en gleeed toen langzaam langs de muur tegen haar aan.

Ze duwde hem weer overeind en nam hem aarzelend op. ‘Ik geloof niet dat dat zo is. Zal ik naar binnen gaan en even iemand halen?’

‘Je bent echt een engel,’ murmelde hij en hij draaide zijn hoofd om, waarbij hij haar met zijn blauwe ogen zo intens aankeek dat hij helemaal niet dronken leek. ‘Mag ik je kussen?’

‘Wat?’ De vraag kwam zo uit het niets dat haar antwoord als een kreet klonk. ‘Nee!’

Hij wendde zijn blik niet af. ‘Waarom niet?’

Maura haalde diep adem en dwong haar hart niet zo te bonzen. ‘Omdat... omdat we elkaar nauwelijks kennen. En je bent dronken.’

Fraser was een moment stil, alsof hij daarover moest nadenken. ‘Allebei waar.’ Toen klaarde zijn gezicht op. ‘Maar daarna zullen we elkaar beter kennen.’

Hij sprak de woorden met zo’n overtuiging uit dat ze op haar wang moest bijten om niet in lachen uit te barsten. ‘Dan ben je nog steeds dronken.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, opende zijn mond om iets terug te zeggen en slaakte toen een zucht. ‘Daar kan ik niets tegenin brengen.’ Hij kreeg een spijtige uitdrukking in zijn ogen. ‘Is er echt geen hoop?’

Maura knipperde met haar ogen en wist niet zeker of ze hem serieus moest nemen. ‘Waarom wil je dat?’

Zijn ogen weken geen moment van de hare. ‘Omdat je een hemelse droom bent die elk moment kan vervluchtigen en ik

er altijd spijt van zal hebben als we het niet doen.’

Niemand had haar ooit als een droom omschreven, laat staan een hemelse droom, dacht Maura bedeesd. Het was zo absurd poëtisch dat haar hoofd ervan tolde. En dat was niet het enige wat ze voelde, diep in haar buik begon een zacht en warm gevoel te wervelen. Hij zag er zo goed uit, merkte een verraderlijk deel van haar brein op, bijna als een engel. Wat nog belangrijker was, was dat zijn logica op de een of andere manier overeenkwam met die van haar. Hij was Fraser Bell, de jongen op wie ze al jaren onbewust verliefd was, en hij vroeg haar om haar te mogen kussen. Zou zij deze gemiste kans ook niet betreuren? Ze zette haar logica opzij. ‘Oké.’

Hij keek haar even onderzoekend aan, alsof hij er zeker van wilde zijn dat ze werkelijk had toegestemd. Toen, langzaam, voorzichtig, boog hij zich naar haar toe om zijn lippen tegen de hare te drukken.

Voor Maura verdwenen de pub, de straat en de stad, overschaduwde door een pijnlijke zoetheid, die bij zijn aanraking begon en haar volledig overspoelde. Ze zweefde, gehuld in een cocon van gelukzaligheid, zich enkel bewust van hem. Ze durfde haar ogen niet te openen, bang dat ze wakker zou worden en zou ontdekken dat zij degene was die droomde.

‘Verdomme, Fraser, ik kan je ook geen moment alleen laten.’

De stem – vrouwelijk en vlak, maar met een ondertoon van amusement – werd vergezeld door een golf van rumoer uit de pub. De onderbreking sneed door Maura heen als een mes. Ze deinsde abrupt terug, wat Fraser een verbaasde grom ontlokte, en zag hoe Sarah Grant hen met samengeknepen ogen gadesloeg, wat haar luchtige toon tenietdeed. Fraser draaide zijn hoofd. ‘O, ben jij het. Dit is Maura. Je herinnert je Maura toch nog wel? Van school.’

Sarah nam haar met een snelle blik van top tot teen op en tuitte haar lippen. ‘Nee, om eerlijk te zijn niet. Ik dacht dat ze

gewoon iemand was die je toevallig tegen het lijf was gelopen.’

Maura voelde een golf van gêne door zich heengaan. ‘Ik wilde niet... Hij...’

‘Het doet er niet toe,’ viel Sarah haar in de rede, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. ‘Je kunt hem nu wel loslaten. Ik zorg verder wel voor hem.’

Verontwaardiging vocht met verlegenheid toen Maura naar Fraser keek. Moest ze zich terugtrekken? Of uitleggen dat Fraser haar had gekust en niet andersom? Hij beantwoordde haar blik en was zich blijkbaar niet bewust van de strijd die om hem heen woedde en hij glimlachte. ‘Dank je. Dat was heerlijk.’

De intimiteit van zijn glimlach trok haar bijna weer naar hem toe. Het was heerlijk geweest, een hemels gestolen moment dat geen van beiden had verwacht, maar dat ze allebei hadden herkend. Maar Sarahs spottende toon had haar met een harde klap weer met beide benen op de grond gezet en nu drong de realiteit zich weer op. Hij was Fraser Bell. Wat had ze verwacht? Had ze wel nagedacht? Het leek er niet op. Met een rood gezicht liep Maura weg van Fraser en haastte zich zonder iets te zeggen naar de veiligheid van de pub.

Achttien jaar later

Maura aarzelde over *Hogmanay*.

Ze zou natuurlijk nooit toegeven dat ze daar haar bedenkingen bij had, want voor Schotten was het luiden van de klokken net zo belangrijk als tartan, haggis en Irn-Bru en alles minder dan totaal enthousiasme voelde als verraad aan haar land. Maar soms, als de klok twaalf sloeg en haar mede-Schotten luidkeels 'Auld Lang Syne' zongen, vroeg ze zich weleens af of de aloude traditie om het nieuwe jaar met beide handen aan te grijpen en het rijkelijk te overgieten met drank wel de beste manier was om met een schone lei te beginnen.

Ze wist dat ze tot een kleine minderheid behoorde. Duizenden mensen kwamen naar Edinburgh om aan de beroemde Hogmanay-straatfeesten deel te nemen en het prachtige vuurwerk te bewonderen dat de hemel boven het kasteel verlichtte, maar als ze de keuze had, zou Maura stiekem de laatste uren van december liever in bed doorbrengen met een mok warme chocolademelk en een goed boek om januari met een helder hoofd en zonder wazige spijt over de avond ervoor te kunnen begroeten. Ze vermoedde dat het een symptoom was van het feit dat ze eind dertig was. En het was absoluut geen optie met een vriend als Jamie, die nooit een excuus liet liggen om een groot feest te vieren.

Daarom zat Maura nu op het huisfeestje van een van Jamies rugbyvrienden in een hoekje van een witte leren bank, terwijl

ze toekeek hoe een groep volwassen mannen shotjes dronk alsof ze tieners waren. Niet dat ze dat afkeurde - ze had zelf in haar jeugd ook behoorlijk wat gedronken – maar niets had haar ertoe kunnen bewegen om nu met hen mee te doen. Ieder zijn meug, dacht ze, terwijl ze zag hoe ze grimassen trokken toen ze in partjes citroen beten.

Naast Maura op de bank trok haar vriendin Zoe twee elegante wenkbrauwen op en leunde dichter naar haar toe. Haar *Home Counties*-accent doorsneed de dreunende muziek. ‘Denk jij wat ik denk?’

Maura keek naar de klok aan de muur, die 22.15 uur aangaf, en toen weer naar de drinkers, die enthousiast bezig waren met het klaarmaken van nog een rondje shotjes. ‘Gaat Archie middernacht halen?’

Archie, oorspronkelijk afkomstig uit Dunfermline, was een nieuwe aanwinst voor de rugbyclub, een universiteitsstudent met een fris gezicht die zijn best deed om zijn meer ervaren teamgenoten bij te houden, maar onvermijdelijk een beetje groen in zijn gezicht begon te worden. Zoe volgde Maura’s blik en kneep haar ogen samen om hem te beoordelen. ‘Absoluut geen kans,’ zei ze resoluut. ‘Maar ik betwijfel of hij de enige zal zijn, tenzij iemand de tequila verstopt.’

Dat was een missie waar Maura absoluut niet aan wilde beginnen. Als ze iets had geleerd van vijf jaar omgang met Jammies vrienden, dan was het wel dat de ‘pretpolitie’ nooit in goede aarde viel. En hoewel Zoe nog vrij nieuw was in de groep, ze had pas tien maanden een relatie met haar vriend Liam, wist Maura dat zij zich er ook niet mee zou bemoeien. ‘Ze zouden alleen maar een andere fles openen,’ zei ze pragmatisch. ‘Je kunt ze beter hun gang laten gaan.’

Zoe knikte instemmend. ‘Goed advies. Kom nooit tussen de scrumhalf en de bar.’

Maura begon te lachen. ‘Of een flyhalf. Of wie dan ook van hen om eerlijk te zijn.’ Ze nam haar vriendin nieuwsgierig op.

‘Waar zat je dan aan te denken als het niet was “hoe lang duurt het nog voor Archie omvalt”?’

De andere vrouw keek haar een moment perplex aan en toen klaarde haar gezicht op. ‘O, ik keek naar die kerel die net binnenkwam, die vent in de hal.’ Ze wierp Maura een ondeugende blik toe. ‘En wat ik dacht was: hallo.’

Maura keek automatisch door de drukke kamer, maar haar zicht op de hal werd belemmerd door een stel dat in de deuropening stond. ‘Iemand die je kent?’

‘Iemand die ik zou willen leren kennen,’ zei Zoe, waarna ze haar schouders even ophaalde. ‘Als ik niet met Liam was natuurlijk.’

Maura rekte zich nieuwsgierig uit. Het feest was in een huis in New Town, Edinburgh, op een steenworp afstand van de rugbyclub die een groot deel van haar sociale leven bepaalde, en ze dacht dat ze daar iedereen kende. ‘Een speler?’ vroeg ze aan Zoe. Die schudde haar hoofd.

‘Te knap.’

Maura trok haar wenkbrauwen op. ‘Sommigen van onze jongens zijn best knap.’

‘Je weet wat ik bedoel,’ zei Zoe. ‘Het soort gezicht dat nog nooit aan de foute kant van een beslissende tackle heeft gele- gen.’

En Maura wist wel wat ze bedoelde. Jamie was stoer en knap, maar zijn neus was meer dan eens gebroken en er liep een vervaagde, zilverachtige streep over zijn voorhoofd als gevolg van een botsing die had geleid tot een ziekenhuisbehandeling voor een hersenschudding. Alle rugbyspelers die ze kende hadden soortgelijke strijdwonden, die ze met enorme trots droegen. ‘Ik vraag me af wie hij is,’ zei ze, terwijl ze weer naar de hal keek om te zien of het zicht nu vrij was en ze met lichte teleurstelling moest constateren dat dat niet het geval was.

‘Er is maar één manier om erachter te komen,’ zei Zoe gede-

cideerd en ze stond van de bank op. ‘Wil je nog iets drinken?’

Maura keek naar het restje lauwe prosecco op de bodem van haar glas. ‘Misschien een cola.’

‘Verstandig,’ antwoordde Zoe, ‘maar wel een beetje saai. Blijf zitten, dan kom ik zo de roddels rapporteren.’

Een ogenblik later baande ze zich glimlachend en knikkend naar iedereen een weg door de menigte. Maura keek haar na en zag hoe sommige gasten de slanke blondine bewonderend nakijken toen ze voorbijliep. Ze kende Zoe nog niet zo lang, pas sinds ze een relatie met Liam had, maar ze waren al snel vriendinnen geworden. Dankzij haar voelde Maura zich minder misplaatst tussen de vaak luidruchtige rugbyspelers. Er waren natuurlijk nog andere vrouwen en vriendinnen, van wie velen al veel langer deel uitmaakten van de groep dan Maura, en zij mocht hen ook graag. Maar Zoe had een sprankeling die Maura vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoetten had aangetrokken. Met een partner in crime zou Hogmanay misschien nog wel meevallen, besloot ze.

Bij een brul van de doorgewinterde drinkers keek ze op naar Jamie, die een dienblad met limoengroene jelly shots omhooghield. Die werden snel weggekaapt. Jamie keek naar Maura en trok vragend een wenkbrauw op. Ze schudde haar hoofd. Hij haalde zijn schouders op en bood een van de twee shots die hij vasthield aan Archie aan, die slechts een fractie van een seconde aarzelde voordat hij het achteroversloeg. Maura's lippen vertrokken in een wrange glimlach. Als ze het goed inschatte, zou het niet lang duren voordat het weer omhoog zou komen. Jamie daarentegen zou geen problemen krijgen. Zijn alcoholtolerantie was door de jaren heen stevig opgebouwd in de omgeving van het rugbygezelschap, dat hard speelde en hard feestte.

Het was niet de eerste keer dat Maura bedacht hoe verschillend zij en Jamie waren. Hij hield van gezelligheid en was enorm sympathiek, met een charme die maar weinig mensen

konden weerstaan als hij zich op hen richtte. Het was die charme die Maura in het begin had betoverd, tijdens een expositie in een keramiekgalerie die werd gesponsord door de bank waar Jamie werkte. Hij was recht op haar afgekomen. Ze had zich in een hoekje verschuild terwijl mensen haar creaties bestudeerden en bespraken en hield een respectvolle afstand terwijl hij haar met een sympathieke glimlach aankeek. 'Je ziet eruit alsof je liever ergens anders zou zijn.'

Ze had gearzeld, omdat het niet helemaal waar was. De mensen in de galerie waren hier om de stukken te bekijken die zij had gemaakt, kommen en vazen waar ze maanden aan had gewerkt, en een deel van haar wilde dat ze bewonderd en gewaardeerd zouden worden, en natuurlijk ook gekocht. Maar ze zou liegen als ze zei dat ze prestigieuze evenementen als deze gemakkelijk vond, ook al wist ze dat de meeste pottenbakkers een moord zouden doen om in haar schoenen te staan. Een ongekunstelde pottenbakkersshow was meer haar ding, in een koude tent of een dorpszaal vol keramiek liefhebbers met uiteenlopende, eigenzinnige smaken en collega-pottenbakkers om mee te praten. Een show die niet uitsluitend over haar ging. 'Helemaal niet,' had ze geantwoord, terwijl ze naar hem opkeek in de hoop dat de leugen niet al te doorzichtig was en ze haar hand uitstak. 'Ik ben Maura.'

'Ik weet het,' zei hij, terwijl hij haar vingers met zijn grote hand volledig omvatte. 'Jij bent het talent achter al deze schoonheid.' Hij wuifde met zijn hand naar de met spotjes verlichte galerie vol sokkels en tafels met glanzende blauwe, groene en turquoise keramiek. 'Ik voel me alsof ik op een onbewoond eiland ben, omringd door zacht kabbelende golven. Je moet wel echt van de zee houden.'

'Dat klopt,' antwoordde Maura tevreden. 'Hoewel ik betwijfel of het me gelukt is om de ware diepte en schoonheid ervan te vangen.'

Hij nam haar nieuwsgierig op en fronste zijn zwarte wenk-

brauwen. ‘Meen je dat?’ Hij draaide zich om en bekeek een brede schaal met golvende randen, die in een delicate zeegroene kleur geglaazuurd was. ‘Als ik naar dit werk kijk, kan ik bijna het ruisen van de branding horen. En de manier waarop het glas aan de onderkant glinstert en de anemonen en bladpatronen eronder half bedekt... Het is alsof je in een rotspoel gluurt als het tij zich heeft teruggetrokken.’

Maura voelde haar wangen warm worden, deels omdat ze blij was dat hij begreep wat ze had proberen te bereiken, maar vooral omdat ze zich schaamde dat ze deze vreemdeling volledig op zijn uiterlijk had beoordeeld: lang, goedgebouwd en met een kaak die eruitzag alsof hij rotsblokken kon kraken, om over walnoten maar te zwijgen. Hij was onberispelijk gekleed. Hij droeg een duur pak dat goed paste en zijn dikke donkere haar werd getemd door een flinke hoeveelheid gel, waardoor ze hem automatisch als een typische Londense bankier had bestempeld. Niet het type dat kunst zou waarderen, had ze besloten, zonder zich zelfs maar te realiseren dat ze dat had gedaan. En nu dwong hij haar om haar eerste beoordeling te herzien en daarmee ook haar eigen vooroordelen. ‘Dank je,’ zei ze, terwijl ze hoopte dat haar gezicht niet zo rood was als het aanvoelde.

Toen glimlachte hij en er verschenen rimpeltjes aan de randen van zijn blauwe ogen, waardoor ze zich op de een of andere manier minder ongemakkelijk voelde maar ook schuldi-ger. ‘Tot je dienst. Maar waar zijn mijn manieren? Ik heb me nog niet eens voorgesteld. Ik ben Jamie Wallace. Ik werk voor Castle Finance en ik kan je namens mijn collega’s zeggen dat we ons zeer vereerd voelen dat we deze tentoonstelling mogen sponsoren.’

‘O.’ Maura hoorde het zachte piepje in haar stem en haalde diep adem. Het werd tijd om zich te vermannen en zich als een professional te gedragen. ‘Prettig kennis te maken, Jamie.’

‘Ik hoop het,’ zei hij, terwijl een nieuwe glimlach zich naar

zijn mondhoeken uitspreidde. ‘Hoewel je stiekem hoopt dat ik je snel met rust zal laten.’

‘Niet waar,’ protesteerde ze en ze realiseerde zich tot haar verbazing dat ze het meende. ‘Ik heb de neiging me bij dit soort gelegenheden te verstoppen en dan na afloop kwaad op mezelf te worden omdat ik met niemand heb gepraat,’ gaf ze toe. ‘Ik kan mezelf later in elk geval een schouderklopje geven dat ik met jou heb gesproken.’

Jamie begon te lachen, een diepe, warme lach die Maura ook aan het lachen maakte. ‘Ik geloof niet dat iemand zichzelf ooit een schouderklopje heeft gegeven omdat ik ze in de hoek heb gedreven. Maar het is erg aardig dat je dat zegt.’

Zijn ironische zelfspot was even charmant als misplaatst. Maura trok haar wenkbrouwen op. ‘Dat geloof ik voor geen moment.’

‘Echt niet?’ Zijn blauwe ogen namen haar geïnteresseerd op. ‘Laat me je dan mee uit eten nemen. Vanavond, als de galerie sluit.’

Ze staaarde hem met open mond aan, opnieuw overrompeld. ‘Ik... eh...’

‘Maar ik ben een idioot,’ zei hij, terwijl hij met zijn hand tegen zijn voorhoofd sloeg. ‘Je hebt natuurlijk al plannen. Een sprankelend feest met vrienden en familie. Je vriend.’

Maura perste haar lippen op elkaar. Ze had inderdaad plannen en die betroffen een warme kruik, haar pyjama en haar bank. Maar dat hoefde Jamie niet te weten. Hij bood haar een uitweg, een excuus om hem af te wijzen zonder dat een van beiden gezichtsverlies zou lijden en ze was zeer verrast toen ze zich realiseerde dat ze dat niet wilde. ‘Nee,’ zei ze voor ze van gedachten kon veranderen. ‘Ik heb geen plannen. Uit eten gaan lijkt me leuk.’

Een beetje tot haar vermaak leek hij even verbijsterd, alsof haar instemming hem verraste. ‘Dus we hebben een date?’

Maura keek naar hem op en zag opnieuw hoe groot hij was,

waardoor hij bijna boven haar uittorende, ook al had hij ervoor gezorgd dat er wat afstand tussen hen bleef. Hij moest aan sport doen, dacht een afgeleid deel van haar hersenen, terwijl ze instemmend glimlachte. 'Ja. We hebben een date.'

Dat was meer dan vijf jaar geleden, herinnerde Maura zich, terwijl ze door een nieuwe, enthousiaste brul uit haar herinneringen werd gerukt en het was lang geleden dat Jamie zo'n interesse in haar werk had getoond. Tegenwoordig liet hij haar alleen in de pottenbakkerij onder het appartement in Dean Village dat ze deelden en ze kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst naar een van haar tentoonstellingen was gekomen, hoewel het jaren geleden was dat ze zo'n glamoureuze solotentoonstelling had gehad zoals die waarin ze elkaar hadden leren kennen. Zo ging dat bij alle stellen, wist ze. Vertrouwdheid leidde tot gemakzucht, wat uiteindelijk zelfs in de meest liefdevolle relaties een minzaam gebrek aan nieuwsgierigheid opleverde. Eerlijk gezegd wist ze niet zeker of ze precies zou kunnen uitleggen wat Jamie voor de kost deed, behalve 'iets slims in *investment banking*'. Het betekende niets. En toch waren er momenten dat Maura een beetje weemoedig werd als ze terugdacht aan de man die haar zo vastberaden het hof had gemaakt toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

Zoe dook voor haar op, met in de ene hand een glas cola en een glas rode wijn in de andere. 'Missie volbracht,' zei ze, terwijl ze weer naast Maura ging zitten. 'Hij is een acteur, wat verklaart waarom hij zo'n knappe kop heeft, maar hij neemt op het moment even een pauze.'

'Een acteur,' herhaalde Maura. 'Is hij bekend?'

Zoe nam een grote teug wijn. 'Hij zegt van niet, maar ik neem aan dat hij dat wel moet zeggen. Ik kende zijn naam niet, dus hij kan niet in een bekende film hebben gespeeld of veel televisiewerk hebben gedaan.'

Maura nam een slokje van haar eigen drankje. 'Misschien is hij theateracteur. Hoe heet hij?'

‘Fraser Bell,’ zei Zoe en Maura voelde haar maag samentrekken. Dat was een naam die ze kende, hoewel ze die al jaren niet meer had gehoord. Het kon toch onmogelijk dezelfde zijn? Er moest meer dan één Fraser Bell in Edinburgh zijn. Maar een acteur... Dat viel moeilijker als toeval te beschouwen. ‘Was hij... Is hij Schots?’ wist ze na een paar ogenblikken uit te brengen.

‘Ja,’ antwoordde Zoe. ‘Met zo’n naam kan hij ook moeilijk iets anders zijn.’

‘Nee, waarschijnlijk niet,’ zei Maura zwakjes, die plotseling werd teruggevoerd naar de drukke, chaotische gangen van de school, waar ze Fraser Bell van een afstandje had bewonderd. En toen stak de Geest van de Kerst uit het Verleden de kop op en deed haar aan een gestolen kus denken op een winteravond nadat ze van school waren gegaan. Ze probeerde nonchalant te klinken. ‘Wat doet hij hier?’

‘Hij hoopt ladderzat te worden, net als wij allemaal,’ antwoordde Zoe grinnikend, waarna ze naar Maura’s cola keek. ‘Nou ja, afgezien van jou dan. Of bedoel je waarom hij in Edinburgh is?’

‘Het laatste.’

Zoe haalde haar schouders op. ‘Dat heb ik niet gevraagd. Hij zei dat hij even een pauze nam van het acteren en ik nam aan dat hij hier familie moest hebben.’ Ze nam Maura aandachtig op. ‘Is alles in orde? Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien. Je kent hem toch niet, is het wel?’

‘Misschien wel,’ gaf Maura toe, hoewel ze niet van plan was om meer dan dat te zeggen. Zoe hoefde absoluut niet te weten dat Fraser en zij meer hadden gedeeld dan hun schoolverleden. ‘We hebben misschien op dezelfde school gezeten. Hoe oud zei je dat hij was?’

‘Midden tot eind dertig,’ zei haar vriendin zonder te aarzelen. ‘Van jouw leeftijd.’

Dat betekende dat hij het zou kunnen zijn, dacht Maura.

Maar het was lastig om iemands leeftijd te raden, vooral bij mannen, die niet het voordeel van make-up hadden om het verstrijken van de jaren te verbergen. Het was zo makkelijk om het fout te hebben.

Terwijl Maura zat te dubben, had Zoe blijkbaar een besluit genomen. ‘Ga even hallo zeggen,’ zei ze met grote ogen. ‘Schiet op. En als hij het is, kunnen jullie in de keuken een minireünie houden. Roddelen over de leraren die jullie haatten, sentimenteel worden over die goede oude tijd, dat is trouwens bijna verplicht met Hogmanay.’

Daar kon Maura niets tegen inbrengen. Herinneringen met tranen in de ogen hoorden nu eenmaal bij de nieuwjaarsviering. Maar als dit dezelfde Fraser was die ze van school kende, was de kans groot dat hij zich haar niet meer zou herinneren, laat staan de dronken kus die ze hadden gedeeld. En dan zou Maura wensen dat ze het met rust had gelaten. Misschien was het beter om eerst even te kijken of ze hem kon zien, dacht ze, terwijl haar blik weer naar de deuropening gleed. Maar Zoe hield voet bij stuk. ‘Ga hem gedag zeggen,’ herhaalde ze op zachte, maar dringende toon. ‘Wat heb je te verliezen?’

Door die vraag voelde Maura zich weer alsof ze negentien was, onhandig en verlegen en met de sociale vaardigheden van een muis. Ze was in de loop der jaren veranderd. De kunstacademie in Londen had daarbij geholpen, net als de noodzaak om wat zelfvertrouwen te ontwikkelen om haar werk te kunnen verkopen, maar haar verlegenheid was ze nooit kwijtgeraakt. En Zoe kende alleen de naakte feiten. Ze had geen idee dat Maura op school verliefd was geweest op Fraser, laat staan dat ze een keer met hem had gezoend. Maar beide dingen waren lang geleden en ze had al jaren niet meer aan Fraser gedacht. Wat voor kwaad kon het om te kijken of hij het was? Het hoefde niet meer dan een vluchtig gesprek te zijn. Vooral als hij haar niet zou herkennen.

‘Oké,’ zei ze, terwijl ze er niet helemaal zeker van was of die

plotselinge vlinders in haar buik werden veroorzaakt door nervositeit of verwachting. 'Ik ga wel even kijken.'

'Mooi zo,' zei Zoe en even dacht Maura dat ze in haar handen zou klappen. 'Ik kom ook mee.'

'Nee.' Het woord was er al uit voor Maura het kon tegenhouden. Ze had geen getuige nodig voor de vernedering die ze verwachtte. 'Laat me eerst even kijken of hij het inderdaad is.'

Zoe slaakte een zucht 'Goed. Ik geef je vijf minuten en dan kom ik ook.'

Er bestond een grote kans dat Maura dan al was weggevlucht, maar dat hield ze voor zich. 'Goed. Wens me succes.'

'Je gaat op een feestje naar de keuken,' zei Zoe met een grijns. 'Je gaat de Bastille niet bestormen. Ik hoef je helemaal geen succes te wensen.'

Ze moest eens weten, dacht Maura terwijl ze door de kamer liep. Hoewel, het was maar beter dat ze het niet wist.